

Scénář k videoreportáži – Zdeněk Fikar

Autorský tým: Klára Buršíková, Kryštof Kalina, Michaela Sadílková, Natálie Bímanová, Marek Kynčl

Pedagogické vedení: Mgr. Hana Hlaváčová

Škola: Základní škola a Mateřská škola Josefa Gočára, Hradec Králové

Klapka 1: Srdcem skaut, na krku šátek pionýra

Pamětník – vstup 1:

Mně se dostalo to štěstí, že v těch šedesátých letech najednou povolili Junáka, potom co byl od konce čtyřicátých let zakázán, tak se povolil skaut - Junák - český, takže já jsem někdy v devíti letech nebo v osmi, jsem se přihlásil do oddílu Junáka a chodil jsem do skautu dva roky, než ho zase zakázali po příjezdu sovětských vojsk. V té deváté třídě nebo vlastně v osmý, jako ste teďka vy, tak nám začali říkat příbuzný, různě rodiče, učitelé nám říkali: „Heleďte, ale abyste se dostali na střední školu, tak se musíte samozřejmě dobře učit, ale bylo by dobrý, kdybyste taky vstoupili do Pionýra, protože v něm zatím nejste, jo.“ A teď se, teď se lámal chleba a za sebe musím přiznat, že s kamarády sme teda v deváté třídě formálně vstoupili do Pionýra a šli sme na takovou, jakoby první schůzi Pionýra, já jsem se strašně styděl, protože jsem měl za sebou skautské slib, jo.

Klapka 2: Dlouhé vlasy, krátký rozum?

Pamětník – vstup 2:

Se mi líbily dlouhé vlasy, tak sem začal nosit dlouhé vlasy, což ale třeba měla polovina kluků ve třídě a konaly se takové scénky, jakože přišel třídní učitel s nůžkami a vytáh si toho největšího zloducha a začal ho tam stříhat a lítaly nějaký facky, zvali se rodiče a takovýchle legrace byly. Ve třetáku na průmyslovce sem měl čtyřku z matiky a dlouhé vlasy, jo, a ve třetáku na konci sem měl dvojku z matiky a krátké vlasy a možná to bylo opačně, jo, voni, bylo to bohužel tak, že i ty známky záležely od těch vlasů.

Klapka 3: Je to rebel!

Pamětník – vstup 3:

Sem lokální patriot, tak sem říkal: „No, tak všude po republice se dějou nějaký průšvihy, zakázaný koncerty a lidi se bouřej a tady Hradec je mrtvola spící, tak to tady uděláme taky.“ Pozvali sme kapely pražský, tady z Orlických hor, hezkou sestavu šesti slavných jmen a jedna kapela odehrála, druhá nastoupila a v té chvíli se rozrazily dveře, vběhli tam policajti se psama, se samopalama, vyhnali nás ven, všichni sme museli ukázat občanky, všichni se legitimovat, nafotit všechno a byli sme rozvezení, ukončeno...

Klapka 4: Ztráta iluzí

Pamětník – vstup 4:

Spousta lidí šla k výslechu a mě ani tenkrát nenapadlo, že by to mělo být udaný dopředu, jo, a s odstupem času si myslím, že asi někdo to řekl dopředu, jo. Ale asi vim, jak to fungovalo a s tím takzvaným udáváním a s takzvanými udavači. Já si myslím, že jsem si to dal celkem do pořádku, protože někteří z nich se mi přiznali a vysvětlili mi důvod, jak to dělali a proč to dělali. Jiný ne a spousta lidí, já to naprosto chápu, byla taková doba. Jeden z těch lidí, kterýho si odvezli tenkrát večer, tak on se mi svěřil, že oni ho tenkrát přitlačili a řekli mu, že ho vyhoděj z práce. A v tý době jeho přítelkyně čekala dítě a neměli kde bydlet, tak prostě podepsal jim nějakou spolupráci, že jim příště bude říkat, co se příště bude dít. Musel chodit někam a něco jim říkat.

Klapka 5: Rozsudek

Pamětník – vstup 5:

Já sem vlastně ani nebyl u soudu, mě, to se tenkrát soudilo bez přítomnosti obžalovaného a vlastně nebyl to jako trestný čin, ale byl to přečin. Já sem byl odsouzen za přečin proti socialistickému pořádku, narušování klidu a organizování. Nás se totiž snažili, oni se nás snažili dostat jako by na hospodářskou kriminalitu. Nutili nám, že někdo a někomu dal nějaké peníze, zaplatil, nepřiznal a nezdanil je. Ale klobouk dolů, nikdo ze zúčastněnejch ani z tý vesnice, ani z tý hospody nic takovýho nepotvrdil, takže oni na nás nic neměli, mimo to tenkrát pobuřování.

Klapka 6: Nejsem žádný hrdina

Pamětník – vstup 6:

Ale já sem vlastně byl spokojenej, protože sem projevil ten odpor, asi bych si to vyčítal, kdybych něco podobnýho neudělal. Prostě lidi, který proti něčemu bojovali třeba za okupace německý nebo v padesátých letech, to je s našima příběhama úplně nesouměřitelný. My už sme žili v peřinách, měkkoučkějch, jo, takže ale stejně to znamená vědomí těch souvislostí pro vás. Jo. Vy jako by žijete, že není žádný problém, tudíž není za co bojovat. My starší vás varujeme. Buďte pozorní, jo, ono to jako je nebezpečný, takový to zdání klidu, že o nic nejde.